

вай съ мене. Тръбва да се върнеш въ България!

Само мигъ се подвоуми князътъ. После облъче монашес-

ли расото и остана облъченъ съ блестящи болярски дрехи.

— Войници, при мене! — заповѣда той и извади меча си.

Князътъ се стъпил. Край тъхъ се събраха двайсетина млади български бойци съ извадени мечове.

— Войници! — продължи чудниятъ боляринъ. — Да живѣе царь Симеонъ.

— Да живѣе царь Симеонъ! — разнесе се могжщъ викъ надъ морската ширь.

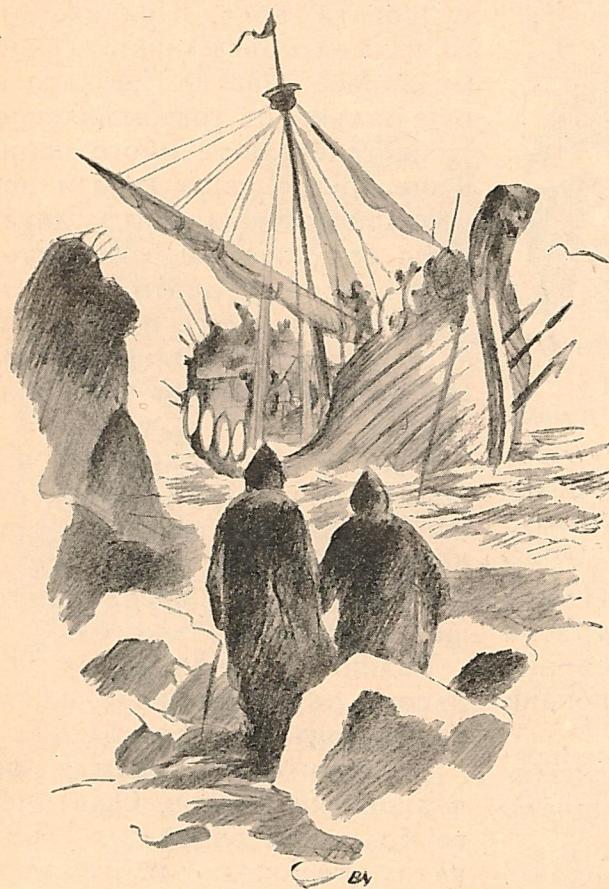
— Чакайте! — възклика князътъ. — Ка- жете ми, какво е ста- нало съ братъ ми.

— Той измѣни на България, царю! — отвърна боляринътъ. — Затова Благочестиви- ятъ ти отецъ му отне престола и го повѣри на тебе.

Сълзи примрежиха очитъ на царь Симеон- на. Той искаше да се

отдаде на книжината и нау- ката, ала сѫдбата го заставяше да вземе мечъ. Но той си спомни хулнитъ слова на Романа и се закле да си служи еднакво добре съ пачето перо и меча. И той изпълни блѣскаво клет- вата си.

Змей Горянинъ

кото расо и последва наочак- вания пратеникъ.

Вѣтърътъ надуваше платно- то на кораба, който леко це- пѣше вълните на Черно море. Далечъ на югъ едва мъждука- ха свѣтлинитъ на Цариградъ. Спѣтникътъ на княза сва-